Ἔτος Β.' Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1892 Ἀριθ. 35

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36
ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
15 ΛΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 8
» » ἑξάμηνος » 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ἐτησία Φρ. 12
» » ἑξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φιλολογικὴ ἐπισκόπησις, ὑπὸ Δίκ. — **Ὀλίγα περὶ Γαλλιλαίου,** ὑπὸ Π. Δ. Μ. — **Ἓν ἀνέκδοτον τῶν Χριστουγέννων. Πάντες οἱ γόφτοι εἰς τὸν Παράδεισον,** ὑπὸ Παρεπιδήμου. — **Ἐκκύδευσις τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως».** — **Ἡ Ὀδαλίσκη** (εἰκών). — **Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως** (συνέχεια), ὑπὸ Δίκ. — **Ὁ κόσμος καὶ ἐγώ,** (ποίημα), ὑπὸ Γ. Α. Π. — **Ἐπιστημονικὸν παίγνιον:** Ἀπορροφητικὴ τῆς θερμότητος δύναμις τῶν σωμάτων, ὑπὸ Γ. Α. — **Αἰνίγματα.** — **Λύσεις.** — **Ἀνταποκρίσεις.**

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Εἴθισται κατὰ τὴν δύσιν ἑκάστου ἔτους νὰ καταστρώννυται ἀπολογισμός τις τῶν γεγονότων, ὅσα κατὰ τὴν πάροδον τούτου ἐπέδρασαν ζωηρότερον πως ἐπὶ τῆς καθόλου φυσιογνωμίας τοῦ ἔθνους, ὑπὸ τὰς ποικίλας ὄψεις, ὑφ' ἃς ἠρέμα ἐκτυλίσσεται ὁ βίος καὶ συντελεῖται ἡ ποικίλη δρᾶσις τῆς τε πολιτείας, τῆς κοινωνίας, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης. Τοῦ κοινοῦ καὶ σχεδὸν ἀπαραβάτου τούτου ἔθίμου, παρ' ἡμῖν ἠδύνατο νὰ γίνῃ ὄχι ἀδίκως σιωπηρὰ κατάργησις, διότι — ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν καίτοι οὐδόλως ἡ ὁμολογία τυγχάνει κολακευτική — ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἀδράνεια κωλύουσιν ἐρρωμένως τὴν εὐσυνείδητον παρακολούθησιν σθεναρᾶς παραγωγῆς καὶ τὴν προσήκουσαν ἐξύψωσιν ἑκτάκτου τινὸς γεγονότος, ἱκανοῦ ν' ἀρθῇ ὑπὲρ τὴν τετριμμένην χρονογραφικὴν σημείωσιν. Διὰ τοῦτο ὁ θέλων σήμερον νὰ χαράξῃ, ἀντὶ μνημοσύνου, λέξεις τινὰς περὶ τῆς κληρονομίας, ἣν ἀφίησι σὺν τῇ τελευτῇ τὸ διαφεῦγον ἔτος 1891, θ' ἀναγκασθῇ γενικὴν νὰ παράσχῃ εἰκόνα, ἀμυδράν, ἄκομψον, καθότι ἡ δικαιοδοσία τοῦ ἔτους ἤθελε μειώσῃ τὸ γόητρον τῆς ἀπογραφῆς τοῦ κληρονομήματος.

Ὧδε ὁμιλοῦμεν μόνον περὶ τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς, διότι ἐν τῷ κύκλῳ ταύτης συγκαταριθμεῖται καὶ τὸ φύλλον, τὰς στήλας τοῦ ὁποίου πληροῦσιν αἱ γενικαὶ αὗται γραμμαί.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ παρελθόντα ἔτη, τὸ 1891 δυνάμεθα ἀνενδοιάστως νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἄγαν ὑπελήφθη τῆς ἐκείνων κινήσεως, διότι ὀλίγιστα ὑπάγονται εἰς τὴν βασιλείαν του ἔργα, ἱκανὰ νὰ σημειωθῶσιν ἐν γενικωτάτῃ ἐπισκοπήσει καὶ διεκδικήσωσιν ἀξίως τῆς μνείας τὸ γέρας. Ἡ ἐπιστήμη, ἡ κυρίως φιλολογία, αἱ εἰκαστικαὶ τέχναι, οἱονεὶ ὑποστᾶσαι ἑξαπίνης φυλλοξήρας προσβολήν, ἀπέβαλον τοὺς καρπούς, μόνη δὲ ἡ ἐλαφρά, ὡς ἀνοήτως ἀποκαλεῖται, φιλολογία ἔδρασεν ἀλκίμως, πολλοὺς σταδίους διανύσασα ἐν τῇ λεωφόρῳ τῆς Προόδου. Πλεῖστα ἔργα, ἰδίως νεαρῶν τῆς γραφῖδος ἐρασιτεχνῶν, ἐν τῷ περιοδικῷ τύπῳ τὰ μάλα ἐξετιμήθησαν, ἡ δοθεῖσα δ' αὕτη ὤθησις πρὸς δημιουργίαν ἔργων Ἑλληνικῶν ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἐνθαρρυντική, ἵνα ἀναμένωμεν γενναιότερα καὶ ἀσφαλέστερα βήματα ἐν τῷ μέλλοντι. Ἡ διηγηματογραφία, ἡ ποίησις, τὸ δρᾶμα, ἡ ἠθογραφία, ἡ σάτυρα ἔσχον εὐφυεῖς ἀντιπροσώπους καὶ κρατεροὺς συναγωνιστάς, δικαιοῦντας τὴν ἐπικρατοῦσαν ἰδέαν περὶ τῆς ζωηρᾶς ἰδιοφυΐας τοῦ ἑλλην. πνεύματος.

Δυστυχῶς ὅμως, ἀντιθέτως πρὸς τὴν εὐέλπιδα ταύτην τάσιν τῶν παρ' ἡμῖν φιλολογούντων, θὰ συναντήσωμεν τὴν παγερὰν ἀδιαφορίαν τοῦ κοινοῦ, κατειλημμένου ὑπὸ τῶν ἀσυνειδήτων τάσεων σφοδρᾶς χρηματολατρείας, ἀδιαφορίαν ἔνοχον, δυναμένην τὸν θερμότερον νὰ ψυχράνῃ ζῆλον, τὸν ἀγνότερον νὰ μαράνῃ ἐνθουσιασμόν, ἐπιζημίως δ' ἐν συνόλῳ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς ἀναπλάσεως τῆς κοινωνίας. Δὲν θέλομεν νὰ θίξωμεν ἐν τῇ ταχυτάτῃ ταύτῃ ἐπιθεωρήσει τὰ αἴτια τῆς τοιαύτης ὀπισθοδρομικῆς ἀμεριμνησίας τοῦ ἀναβιοῦντος Ἔθνους, οὐδὲ νὰ ἐξενέγκωμεν ἀπὸ τρίποδος καταδίκην. Πάντως ὅμως, ἡ ἔλλειψις βασίμου μορφώσεως καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως παρίσταται ὡς ὁ ἀσφαλὴς γνώμων τῆς τοιαύτης νοσηρᾶς καταστάσεως, ἐφ' ᾗ πάντες ἀσχάλλουσι δικαίως.

Οὐχ ἧττον ἡ δημοσιογραφία εἰς ἀνθηροτάτην ὑπὸ ἔποψιν ποσοῦ διατελεῖ κατάστασιν. Εἶνε πατροπαράδοτος ἀληθῶς ἡ ἐφημεριδομανία, εἴμεθα δὲ βέβαιοι, ὅτι ὀλιγωτέρας ἀριθμεῖ τὸ ἔτος ἡμέρας ἢ ἡ Ἑλλὰς ἑκάστοτε τίτλους ἐφημερίδων! Ἀλλ' οἵων ἐφημερίδων! Κατ' ὄνομα μόνον .... Τὸ νόσημα τοῦτο ἀναμφιβόλως ὀφείλεται εἰς τὴν πολιτικήν, ἥτις ἀπὸ τῶν παλαιτάτων χρόνων συμφυὴς τῷ Ἕλληνι ὑπῆρξεν καὶ ... ὀλεθρία. Πόσα ψύλλα δὲν ἔπεσαν ὡς φθινοπώρου φύλλα εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τῆς ἀνεχείας, πόσα ὄνειρα περὶ ἱδρύσεως Λονδινείων «Καιρῶν» δὲν διελύθησαν εἰς τὴν πρώτην ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος ... τῆς πραγματικότητος, πόσα χρέη δὲν συνωμολογήθησαν, ἵνα συντηρηθῇ ὁ ἀσθενής των, ὃν ἡ ἀναιμία ἑκάστην ἡμέραν ἐξήντλει! Ἡ Ἑλλ. δημοσιογραφία ἔχει αἰώνιον φθινόπωρον!

Ἡ πληθώρα ἐπέφερε κατ' ἀνάγκην τὴν ἔκπτωσιν τῆς ἀξίας τῶν ψύλλων, διότι γεννώμενα ταῦτα φέρουσιν ἐν ἑαυτοῖς τὸ σπέρμα τοῦ θανάτου — ἂν ἐπιτρέπηται ἡ ἔκφρασις — ἅτε συλληφθέντα ἐν συγχύσει ὑπολογισμῶν — ἂν ὄχι φρενῶν — καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρα-

σιν ἀνοήτων φιλοδοξιῶν ἐπαγγέλματος, λίαν ἄλλως ἀκανθώδους καὶ πικροῦ.

Ὁ περιοδικὸς ἐν τέλει τύπος, ὅστις συγκεντροῖ τὴν φιλολογικὴν κίνησιν, πλὴν δύο—τριῶν προσθηκῶν, ἔμεινεν ὁ αὐτός. Ἐπαισθητῶς οὐχ' ἧττον ἔτυχεν ἐπ' ἐσχάτων προόδου, ἡ μόνη δ' εὐχή, ἥτις πρέπει νὰ ἠχήσῃ σήμερον ἀπὸ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, εἶνε ὅπως ὁ περιοδικὸς τοὐλάχιστον τύπος ἑδραιωθῇ ἀσφαλῶς, ἵνα ἡ γενικὴ τοῦ τόπου φιλολογικὴ παραγωγὴ τύχῃ πιστῆς ἐκπροσωπήσεως ἱκανῆς ν' ἀναθερμάνῃ τὸ ὑπνῶττον ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ, καὶ τῶν ἀγωνιζομένων τὸν ἄχαριν ἀγῶνα τὰς ἐλπίδας νὰ κρατύνῃ.

Μὲ τοιαύτην εὐχὴν χαιρετίζομεν φαιδρῶς τὸ ἀνατέλλον ἔτος, οὗ τὸ λυκαυγὲς εὐοίωνον διαγράφεται ἤδη ἐπὶ τοῦ ἀνεφέλου ὁρίζοντος τῆς ἡμετέρας Πατρίδος.

Δίκ.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ

Ὀλίγων ἴσως μεγάλων ἀνδρῶν ὁ βίος περιέχει τοσοῦτον ποικίλας περιπετείας καὶ εἶναι μεστὸς τοσούτων ἐκτάκτων καὶ ἀσυνήθων γεγονότων, ὡς ὁ τοῦ Γαλιλαίου, ὅστις ἐγεννήθη εἰς Πίσαν εἰς τὸ μέγα δουκάτον τῆς Τοσκάνης τῇ 18 Φεβρουαρίου 1564. Βλέπει τις ἀκόμη καὶ σήμερον τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ Μέγας Ἀστρονόμος. Εἶναι οἰκία ὄψεως λίαν κοσμίας, συνισταμένη μόνον ἐξ ἑνὸς ὑπογείου καὶ ἑξ ἑνὸς πρώτου πατώματος, καὶ ἐστραμμένη εἰς μέγαν κῆπον. Φθάνει τις ἐκεῖ διὰ μικρᾶς ρυμίδος ἐρχόμενος ἐκ τῆς προκυμαίας τοῦ Ἄριου. Τὸ πρῶτον πάτωμα σύγκειται ἐξ ἑνὸς μεγάλου θαλάμου καὶ ἐκ δύο ἢ τριῶν δωματίων. Εἰς ἕνα ἐκ τούτων τῶν δωματίων ἐγεννήθη ὁ Γαλιλαῖος.

Ὁ πατὴρ τοῦ Γαλιλαίου Βικέντιος Γαλιλαῖος οὐδεμίαν εἶχεν περιουσίαν, ἦτο ἄλλως τε ἄνθρωπος ἐργατικός, ἀφεὶς λίαν σπουδαῖα ἔργα ἐπὶ τῆς ἀρχαίας μουσικῆς.

Ὁ Βικέντιος, ὅστις κατῴκει συνήθως ἐν Φλωρεντίᾳ, εἶχε ἓξ τέκνα, τρεῖς υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας· θὰ ἐπροτίμα ἵνα ὁ πρεσβύτερός του υἱός, ὁ ἡμέτερος ἥρως, ἐτοποθετεῖτο εἰς τὸ ἐμπόριον, παρὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἰχνογραφίαν. Ἀλλ' ἂν καὶ ὁ νέος ἔσχεν κλίσιν διὰ τὰς τέχνας, ἂν καὶ ἔπαιζε διὰ τρόπου λίαν ἐπιτηδείου τὸ λαοῦτον, ἂν καὶ αἱ δοκιμαί του εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἀνήγγελον διαθέσεις θαυμαστάς, οὗτος ἦτο πανταχοῦ ἡ σπουδὴ τῶν ἐπιστημῶν αἵτινες τὸν κατελάμβανον. Οὕτω, ἂν καὶ αὕτη ἡ ἀπόφασις ὤφειλε ἀκόμη νὰ ἐπιβάλλῃ σπουδαίας θυσίας εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ νέος Γαλιλαῖος σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν καὶ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίσης. Ὁ Γαλιλαῖος ἦτο τότε ἡλικίας 20 ἐτῶν.

Ἡ σπουδὴ τῆς ἰατρικῆς δὲν προσέφερε εἰς τὸν Γαλιλαῖον ἢ ἐν ἀδύνατον συμφέρον. Διήρχετο τὸν καιρόν του ἀναγινώσκων συγγράμματα μαθηματικὰ καὶ φυσικά, καὶ ἐξασκῶν τὸ πνεῦμά του, ἐπὶ τῶν διαφόρων φαινομένων τῶν ὁποίων ἡ τύχη τὸν καθίστα μάρτυρα.

Οὕτω, ἡμέραν τινὰ εἰσελθόντος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Πίσης, οἱ ὀφθαλμοί του προσηλόνονται ἐφ' ἑνὸς πολυελαίου ἐξηρτημένου ἐκ τοῦ θόλου τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ πολυέλαιος οὗτος πρὸ μικροῦ ἦτο ἀνημμένος καὶ ἦτο τεταραγμένος ἐκ τῆς ὁριζοντείου θέσεώς του. Ἐπί τινα χρόνον ἀρκετὰ μακρὸν ὁ πολυέλαιος ἐταλαντεύετο ἐναλλὰξ ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερὰ καὶ τἀνάπαλιν, ὑπερβαίνων ἑκάστοτε τὴν ὁριζόντειον θέσιν καὶ τείνων ἀκαταπαύστως νὰ ἐπανέλθῃ ἐν αὐτῇ.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νέου δὲν ἐγκαταλείπουσιν τὸν πολυέλαιον τοῦτον εἰς τὴν κίνησιν. Ὁ Γαλιλαῖος σημειοῖ ὅτι ὁ χρόνος ὅστις παρέρχεται μεταξὺ δύο διαδοχικῶν διαβάσεων τοῦ πολυελαίου εἰς τὴν ὁριζόντειον θέσιν, μένει πάντοτε ὁ ἴδιος, ἂν καὶ τὸ ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον ὑψοῦται ὁ πολυέλαιος ἐλαττοῦται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον. Πῶς νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου; ὁ Γαλιλαῖος ἅπτεται τοῦ σφυγμοῦ του καὶ ἀριθμεῖ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν δονήσεων τοῦ σφυγμοῦ του σχετικῶς πρὸς τὴν διάρκειαν ἑκάστης τῶν διαβάσεων τούτων· ὅλοι οὗτοι οἱ ἀριθμοὶ εἶναι ἴσοι.

Ὁ Γαλιλαῖος συνάγει ἐκ τούτου τοῦ πειράματος ὅτι ἐν ἐκκρεμές, δηλονότι ἓν σῶμα βαρύ, κρεμαστὸν εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς ἄξονος, κινηθὲν ἐκ τῆς θέσεως τῆς ἰσορροπίας τείνει νὰ τὴν καταλάβῃ ἐκτελοῦν αἰωρήσεις, αἵτινες εἰσὶν ἀεὶ ἐλαττόνων ἐκτάσεων, ἀλλὰ τῶν ὁποίων ἡ διάρκεια δὲν μεταλλάσσει·

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἑνὸς νέου εἰκοσαετοῦς ὑπῆρξεν ἀφετηρία μιᾶς λίαν περιφανοῦς ἀνακαλύψεως.

Κατὰ τὸ 1657 ὁ φυσικὸς Kuygens Ὁλλανδός, κατεσκεύασε διὰ πρώτην φορὰν ὡρολόγια τῶν ὁποίων ἡ κίνησις καθίστατο κανονικὴ τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς ἐκκρεμοῦς· τὸ ἐκκρεμὲς τοῦτο δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ τὸ ταλαντηθρον τῶν σημερινῶν ὡρολογίων μας.

Διηγοῦνται, ὅτι ὁ Βικέντιος ἀπηγόρευσε εἰς τὸν υἱόν του νὰ μάθῃ τὰ μαθηματικά, ἵνα μὴ αἱ ἰατρικαὶ σπουδαί του ἐγκαταλειφθῶσι. Μοναδικὴ προσέγγισις! Ὁ πατὴρ τοῦ συμπατριώτου μας Blaise Pascal, εἶχεν ἐπίσης ἀπαγορεύσει εἰς τὸν υἱόν του νὰ σπουδάζῃ τὰ μαθηματικά, καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ μεγαλοφυὲς τοῦτο παιδίον, ἐφεῦρε μόνον, ἄνευ βιβλίων καὶ ἄνευ διδασκάλου μέγαν ἀριθμὸν προβλημάτων τῆς Γεωμετρίας. Ὁ Γαλιλαῖος ὑπῆρξεν ὁ ἴδιος καὶ ἀπέκτησε αἴφνης μεγάλην φήμην, ἣν δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταχειρισθῇ ὠφελίμως.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γαλιλαίου, εἴπομεν, δὲν εἶχεν οὐδεμίαν περιουσίαν· μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου τὰ ἔξοδα τῶν σπουδῶν τοῦ νέου, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πληρωθῶσι, καὶ ὁ Βικέντιος, ματαίως παρακαλέσας βοήθειαν διὰ τὸν υἱόν του, ὤφειλε νὰ τὸν ἀποσύρῃ ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Γαλιλαῖος ὅμως ἦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀρκετὰ δυνατὸς εἰς τὰ μαθηματικὰ ὅπως τὸν ἐνοήσωσιν καὶ τὸν δεχθῶσιν ὡς καθηγητὴν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ Πανεπιστημίῳ, ὅπερ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐγκαταλείψῃ ὡς μαθητής.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Γαλιλαῖος ἦτο ἡλικίας 25 ἐτῶν· ἀπελάμβανε μισθὸν ἐκ 300 φραγκῶν κατ' ἔτος, ποσὸν λίαν μέτριον ἀναμφιβόλως, ὅπερ τῷ ἐπέτρεπεν τοὐλάχιστον νὰ ζῇ χωρὶς νὰ καταφεύγῃ πολὺ συχνὰ εἰς τὸ πατρικὸν χρηματοκιβώτιον. «Ἔγραφεν τὸ βιβλίον του καὶ διέδιδε ἀλληλοδιαδόχως τὰ διάφορα μέρη τοῦ χειρογράφου του, διότι αἱ χρηματικαί του βοήθειαι δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ τὸ ἐκτυπώσῃ».

Ὅλως καταγινόμενος εἰς τὰ μαθηματικὰ ὁ Γαλιλαῖος ἐζήτει τὴν λύσιν διαφόρων προβλημάτων τῆς φυσικῆς καὶ τῆς μηχανικῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγένοντο τὰ ἀξιομνημόνευτα αὐτοῦ πειράματα ἐπὶ τῆς πτώσεως τῶν σωμάτων.

Ὅλαι αἱ ἐπιστημονικαὶ διδασκαλίαι, αἱ διδασκόμεναι τότε ἐν ταῖς Ἀκαδημίαις τῆς Εὐρώπης, εἶχον δανεισθῆ ἐκ τοῦ Ἀριστοτέλους φιλοσόφου Ἕλληνος, γεννηθέντος ἐν Μακεδονίᾳ τὸ 384 ἔτος πρὸ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς καὶ ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν 62 ἐτῶν. Ἀφ' οὗ ἐξεπαίδευσεν τὸν ἔνδοξον κατακτητὴν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, ὁ Ἀριστοτέλης ἦλθε νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν Ἀθήναις, καὶ ἵδρυσε σχολὴν πλησίον ἑνὸς περιπάτου τῆς πόλεως, καλουμένου Λύκειον· ἡ σχολὴ αὕτη ἔλαβεν τὸ ὄνομα τοῦ περιπάτου καὶ ἐκεῖθεν τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὰ ἡμέτερα καθιδρύματα τῆς ἐγκυκλίου διδασκαλίας. Καθὼς ὁ διδάσκαλος παρέδιδε τὰ μαθήματά του περιπατῶν εἴτε ἐπὶ τῶν πλατειῶν τῆς πόλεως, εἴτε ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τοῦ Λυκείου, οἱ μαθηταί του ἐλάμβανον τὸ ὄνομα τῶν *περιπατητικῶν*. Καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἀριστοτέλους γνωσθεῖσα ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς διδασκαλίας τῆς περιπατητικῆς, περιελάμβανεν ὄχι μόνον τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἠθικήν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν.

Μέχρις τοῦ 16ου αἰῶνος αἱ ἰδέαι τοῦ Ἀριστοτέλους ἐθεωρήθησαν ἀπολύτως ἀπρόσβλητοι. Ὁ Γαλιλαῖος ὅμως ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ ἀντιλέξῃ βεβαιώσεις τινὰς ἐσφαλμένας τοῦ Μεγάλου ἕλληνος φιλοσόφου. Ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ Γαλιλαῖος ὤφειλε νὰ προσβάλλῃ τὰς θεωρίας τοῦ Ἀριστοτέλους, ὑπῆρξε ἡ περίστασις τοῦ φαινομένου τῆς πτώσεως τῶν σωμάτων. «Πάντα τὰ σώματα πίπτουσιν ἐν τῷ κενῷ μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος.» Τὸ φαινόμενον τοῦτο, ὅπερ εἶναι ἡμῖν πολὺ γνωστόν, ἐνησχόλησεν ἐπὶ πολὺν χρόνον τοὺς σοφοὺς τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ἀποδείξει, ὅτι τὰ σώματα ὀφείλουσι νὰ πίπτωσι μετὰ τόσης ταχύτητος ὅσῳ ἦσαν βαρύτερα. Τοὐναντίον εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀριστοτέλους, ὁ Γαλιλαῖος ἐσκέπτετο ὅτι ὅλα τὰ σώματα ὀφείλουσιν νὰ πίπτωσιν μετὰ τῆς ἰδίας ταχύτητος, ὁποιονδήποτε ἦτο τὸ βαρος των, καὶ ἀπέδιδε εἰς τὴν ἄνισον ἀντίστασιν, ὅτι ὁ ἀὴρ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῶν σωμάτων, τὰς διαφορὰς τὰς λίαν ὑπαρκτὰς ἃς παρατηροῦσι μεταξὺ τῶν διαρκειῶν τῆς πτώσεως των. Ὅπως ἐξακριβώσῃ ταύτην τὴν διαβεβαίωσιν ὁ Γαλιλαῖος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ περιφήμου πύργου τῆς Πίσης, ὅστις, ὡς γνωστόν, εἶναι λίαν αἰσθητῶς κεκλιμένος, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν φοιτητῶν καὶ μελῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ Γαλιλαῖος ἔκαμε τὸ ἀκόλουθον πείραμα. Ἀφῆκε νὰ πέσωσιν ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου σώματα ἀνισοβαροῦς σφαῖρας χρυσοῦ, μολύβδου, χαλκοῦ, μαρμάρου, καὶ κηροῦ, ἀλλ' ἔχοντα τὴν αὐτὴν διάμετρον. Ἀπέδειξεν ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ σώματα ἔφθανον αἰσθητῶς εἰς τὸ ἔδαφος ταυτοχρόνως.

Ἐὰν λοιπόν, ὁ Γαλιλαῖος ἐσυλλογίζετο, ὅτι τὰ σώματα πίπτουσιν μετὰ παρέλευσιν ἀνίσου χρόνου ἐν τῷ κενῷ, τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν μεταβλητὴν ἀντίστασιν ἣν ὁ ἀὴρ ἀντιτάσσει εἰς τὴν πτῶσιν των, ἀνθιστάμενος τοσούτῳ περισσότερον ὅσῳ τὸ σῶμα ὅπερ πίπτει ἔχει ἐπιφάνειαν πλέον ὁριζοντείαν.

Ἐν πείραμα λίαν ἁπλοῦν θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἰδέαν τοῦ Γαλιλαίου. Ἂς λάβωμεν 2 φύλλα χάρτου ἔχοντα ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν ἐπιφάνειαν καὶ τὸ αὐτὸ βάρος· ἂς ἀφήσωμεν ταῦτα νὰ πέσωσιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕψους· φθάνουσιν ταῦτα εἰς τὸ ἔδαφος ταυτοχρονως.

Ἂς τυλίξωμεν τὸ ἓν ἐκ τῶν δύο τούτων φύλλων μεταξὺ τῶν χειρῶν μας, ὥστε νὰ κάμωμεν ἐξ αὐτοῦ σφαῖραν ὅσον τὸ δυνατὸν σφιγκτήν, καὶ ἂς ἀρχίσωμεν πάλιν τὸ προηγούμενον πείραμα. Ἡ ἐκ χάρτου σφαῖρα ἂν καὶ ἔχουσα πάντοτε τὸ ἴδιον βάρος, θὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πολὺ πρότερον τοῦ φύλλου.

Ὁ Γαλιλαῖος ἐπίστευσεν ὅτι δύναται νὰ ὑπολογίσῃ, ὅτι πάντα τὰ σώματα ἐν τῷ κενῷ θὰ ὤφειλον νὰ κάμωσι τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὸ νὰ πέσωσιν ἐξ ἴσου ὕψους. Ἐκ πολλῶν πειραμάτων ἐξηκριβώθη τὸ ἀξιόλογον τοῦτο ἀποτέλεσμα·

Ὁ Γαλιλαῖος ἐμελέτησε προσέτι τὰς διανύσεις ἃς παριστᾷ ἡ πτῶσις τῶν σωμάτων, καὶ ἐξήγαγε τὸν νόμον καθ' ὃν, τὰ διανυόμενα διαστήματα ὑπὸ σώματος πίπτοντος ἐν τῷ κενῷ εἶναι ἀνάλογα τῶν τετραγώνων τῶν χρόνων ἐν οἷς διανύθησαν.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ἀριστοτέλους καταστάντες οἱ πλέον ἐχθροὶ τοῦ Γαλιλαίου, ἠναγκάσθησαν νὰ τῷ κλείσωσι τὰς θύρας τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐν συμβάν ἀρκετὰ περίεργον τοῖς παρέσχε τὴν πρόφασιν ἣν ἐζήτουν. Εἶχεν ὑποβληθῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ νέου καθηγητοῦ μηχανή τις ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Jean de Medicis, ὅπως καθαρίσῃ τὸν λιμένα τοῦ Λιβόρνου. Ἡ μηχανὴ δὲν ἤξιζε τίποτε. Ὁ Γαλιλαῖος ἐτόλμησε νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο, καὶ ἐγένετο φυσικῶς ἐχθρὸς τοῦ πρίγκιπος καὶ τῶν κολάκων του· ὁ Γαλιλαῖος ὤφειλε νὰ ἐγκαταλείπῃ τότε τὴν Πίσαν. Εὐτυχῶς οἱ ὑπερασπισταί του δὲν τὸν ἐγκατέλιπον καὶ τῷ ἐπρομήθευσαν ἕδραν τῶν μαθηματικῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Παδούης.

Ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1592 μέχρι τοῦ Ἰουλίου 1610, ὁ Γαλιλαῖος ἐδίδασκε τὰς ἐπιστήμας εἰς Παδούην. Διαρκούντων τῶν 18 τούτων ἐτῶν, πολυάριθμοι ἀνακαλύψεις ἐλάμπρυνον τὸ ὄνομά του, καὶ ἀπέκτησεν φήμην παγκόσμιον.

Ἂς τὰς ἀναθεωρήσωμεν ταχέως.

Τὸ *θερμόμετρον*. — Βεβαιοῦσιν ὅτι ὁ Γαλιλαῖος ἐπενόησε τὸ ὄργανον τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα θερμόμετρον, διὰ τοῦ ὁποίου μετροῦμεν τὰς θερμομετρικὰς καταστάσεις τῶν σωμάτων.

Τὸ *ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον*. — Ἐπὶ πολὺ καιρὸν ἐζητήθη ποῖον ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτου τοῦ ἀστρονομικοῦ τηλεσκοπίου. Διηγοῦνται, ὅτι τὰ τέκνα ἑνὸς διοπτροποιοῦ Ὁλλανδοῦ ὀνομαζομένου Lippershey ἔπαιζον ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πατρός των, ὅτε ἐπενόησαν νὰ παρατηρήσωσι, διὰ μέσου δύο φακῶν, τοῦ ἑνὸς κυρτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου κοίλου. Αἱ δύο αὗται ὕελοι εὑρεθεῖσαι εἰς ἀπόστασιν μετρίαν, ἔδειξαν τὸ ἀνεμοστρόφιον τοῦ κωδονοστασίου τῆς πόλεως χονδρότερον καὶ πολὺ ἐγγύτερον.

Ἡ ἔκπληξις τῶν τέκνων ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Lippershey, οὗτος δὲ ὅπως καταστήσῃ τὴν δοκιμὴν ἐπιτηδειοτέραν, ἐτοποθέτησε κατ' ἀρχὰς τὰς ὑέλους ἐφ' ἑνὸς ἀβακίου, ἔπειτα τὰς προσέδεσε εἰς τὰ ἄκρα δύο εὐθέτων σωλήνων.

Συγγραφεῖς τινὲς ἀποδίδουσι τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ἀστρονομικοῦ τηλεσκοπίου εἰς τὰ τέκνα ἑνὸς ἄλλου κατασκευαστοῦ διόπτρων τοῦ Middelbourg ὀνομαζομένου Jacob Metzu.

Ἄλλοι, τέλος, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ τιμὴ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης ἀνήκει εἰς τὸν Γαλιλαῖον.

Εἶναι ἔκτος ἀμφιβολίας σήμερον, ὅτι ἐὰν ὁ Γαλιλαῖος δὲν ἔχει ὁ πρῶτος ἐφεύρει τὸ ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον, ἔχει τοὐλάχιστον κατασκευάσει ἓν ὄργανον τοῦ αὐτοῦ εἴδους χωρὶς ποτὲ νὰ λάβῃ πρότυπον, καὶ αὐτὸς πρῶτος εἶναι ὅστις ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ διευθύνων τοῦτο πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἰδοὺ πῶς ὁ Γαλιλαῖος ἀποφαίνεται περὶ τούτου τοῦ ἀντικειμένου: «Εἶναι περίπου 10 μῆνες (ἔγραφε τὸν Μάρτιον τοῦ 1610) ὅτε μοὶ ἐγνωστοποίησαν, ὅτι Ὁλλανδός τις εἶχεν ἐφεύρει, τηλεσκόπιόν τι τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποίου τὰ ἀπομεμακρυσμένα ἀντικείμενα ἐφαίνοντο τόσον καθαρῶς ὡς νὰ ἦσαν πλησίον. Τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ καταγίνω εἰς τὸ μέσον ὅπως ἐφεύρω ὄργανόν τι ὅμοιον, καὶ τὸ ὁποῖον κατώρθωσα ὀλίγον ἔπειτα. Κατεσκεύασα σωλῆνα μολύβδινον εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὁποίου προσήρμοσα 2 ὑάλους ἐχούσας ἀμφοτέρας ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὄψιν ὁμαλήν, ἐν ᾧ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους ἡ μία τῶν ὑάλων ἦτο κοίλη καὶ ἡ ἑτέρα κυρτή.

Κατώρθωσα νὰ κατασκευάσω ἓν ὄργανον τοσοῦτον ἔξοχον, ὥστε ἠδυνάμην νὰ ἴδω τὰ ἀντικείμενα χιλιάκις μεγαλείτερα ἢ εἰς τὴν ἁπλῆν ὅρασιν.

(Ἕπεται τὸ τέλος). Π. Δ. Μ.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

ΠΑΝΤΕΣ ΟΙ ΓΥΦΤΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ

Ἐλάβομεν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν, ἣν εὐχαρίστως δημοσιεύομεν διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον περίεργον καὶ παρὰ πολλοῖς ἴσως ἄγνωστον ἀνέκδοτον.

Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Φύσεως».

Περιοδεύων λόγῳ δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ κατελθὼν εἰς Χαλκίδα ὅπως διέλθω τὰς ἑορτάς, περιῆλθεν τυχαίως εἰς χεῖράς μου ἓν τεῦχος τῆς ὄντως λαμπρᾶς ὑμετέρας Ἐπετηρίδος τῶν Χριστουγέννων, ἣν ἀναγνώσας μετὰ προσοχῆς, ἐνεθυμήθην ὡραῖόν τι ἀνέκδοτον ὅπερ ἤκουσα διηγούμενον παρά τινος γέροντος χωρικοῦ, τὴν παραμονὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ γεννήσεως ἐν τῷ χωρίῳ Κ... ὅπου διενυκτέρευσα, καὶ τὸ ὁποῖον μεταδίδω ὑμῖν καὶ ἂν εἶναι τῆς ἀρεσκείας σας δημοσιεύσατέ το εἰς τὸ ἀξιόλογον περιοδικόν σας.

Τὸ ἤκουσα διηγούμενον παρά τινι μεγάλῃ πυρᾷ μεταξὺ πολλῶν ἀκροατῶν καὶ μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ὄχι τόσον διὰ τὸ περίεργον αὐτοῦ, ὅσῳ διὰ τὴν ἁπλοϊκότητα καὶ τὴν εὐπιστίαν τῶν χωρικῶν μας, οἵτινες εἰσὶ φανατικῶς ὀπαδοὶ τῶν παλαιῶν δοξασιῶν. Ὁ ἀγαθὸς γέρων μᾶς τὸ διηγήθη ὡς ἑξῆς καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν μιμηθῶ.

«Βρὲ παιδιά, ἀπόψε γεννιέται ὁ Χριστός, καὶ τί τὰ θέλετε, αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλείτερον θαῦμα, τὸ μεγαλείτερον μυστήριον τοῦ κόσμου. Ὅλοι σας τὸ ξεύρετε αὐτό, καθὼς καὶ τὴν ζωήν τοῦ Χριστοῦ, τὰ θαύματά του, καὶ τὰ βάσανα ποῦ τράβηξε, ἀλλὰ εἶναι καὶ κάτι τι ἄλλα τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ δὲν ἀναφέρωνται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, θεωροῦνται ὅμως ὡς θαύματά του, καὶ αὐτὰ τὰ βεβαιοῦν ὡς ἀληθῆ, ὅλοι οἱ παλαιοί. Ἀκούσατε νὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα.

«Μίαν ἡμέραν, ὅταν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία εἶχον χάσει

τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸ παιδί τους, καὶ τὸν ηὗραν εἰς τὸν ναὸν διδάσκοντα τοὺς σοφοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν ἔλαβον μαζύ των καὶ ἐνῷ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Ναζαρέτ, τὸ ἄλογον τοῦ Ἰωσὴφ ἔχασε τὸ πέταλό του καὶ ἐσταμάτησαν εἰς τὸ ἐργαστήριον ἑνὸς γύφτου νὰ τοῦ τὸ βάλλουν. Ἐκεῖ μέσα συνήντησαν ἕναν ἄπιστον, ἐθνικόν, ἄθρησκον, ὅστις εἶχεν ἀκούσει πολλὰ νὰ λέγουν περὶ τῆς μεγάλης σοφίας τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκόμη παιδί, καὶ υἱὸς τοῦ παραγκοῦ Ἰωσήφ, ὅτι ἐγνώριζε δηλαδὴ κατὰ βάθος ὅλας τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὁποίας καὶ συνεζήτει μὲ ὅλους τοὺς σοφούς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ κατ' οὐδένα τρόπον ὅτι αὐτὸς ἦτο προφήτης, καὶ πολὺ περισσότερον υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ Ἰησοῦς ὅμως, ἀμέσως ἅμα τὸν εἶδεν, ἠνόησε τὰς σκέψεις τοῦ ἀπίστου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν οἱ τότε ἄνθρωποι ὡς μάγον καὶ σοφὸν ἐπιστήμονα, καὶ ὅστις πραγματικῶς ὅμως ἦτο ἕνας ἀγύρτης καὶ ἐξηπάτα τὸν κόσμον.

«Ἂς εἶναι, ὁ γύφτος ἐσήκωσε ἀμέσως τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου διὰ νὰ τοῦ βάλῃ τὸ πέταλο, ὁ δὲ Ἰησοῦς μὲ ἑτοιμότητα ἤγγισε τὸ γόνατο τοῦ ἀλόγου τὸ ὁποῖον ἐξεκόλλησε ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ ἔμεινε εἰς τὰ χέρια τοῦ γύφτου, ὅστις ἔμεινε ἐμβρόντητος καὶ ἐφοβήθη.

—Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ λέγει τὸ ὡραῖο ξανθὸ παιδί, ὁ Ἰησοῦς· κάμε τὴ δουλειά σου τώρα μὲ τὴν εὐκολία σου, καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Υἱοῦ του θὰ βάλῃ πάλι τὸ πόδι εἰς τὴν θέσιν του κατόπιν.

Ὁ γύφτος ἐκύταζε καλὰ τὸ ξανθὸ παιδί, ἐπείσθη εἰς τοὺς λόγους του καὶ ἐπετάλωσε τὸ ἄλογο.

Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή.

— Πλάσμα τοῦ Θεοῦ πατρός μου, ἐλθὲ καὶ λάβε τὸ πόδι σου.

Ὁ ἵππος ἐπλησίασε, τὸ παιδίον ἔλαβε τὸ πόδι, τὸ ἔβαλε εἰς τὴν θέσιν του καὶ τὸ ἐκόλλησεν.

— Παιδί μου, ἀνεφώνησε τότε ὁ γύφτος γονατίσας πρὸ τοῦ παιδίου, εἶσαι ἀληθῶς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

— Μπᾶ; ἀνέκραξεν ἐν ταὐτῷ ὁ ἄπιστος, πρέπει νὰ εἶναι τις υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ κάμῃ τὸ αὐτό; ἐγὼ εἶμαι μάγος, καὶ δύναμαι νὰ σπάσω τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου καὶ νὰ τὸ κάμω ἀμέσως καλά.

«Εἶπε καὶ τό καμε. Μὲ ἕνα μεγάλο σίδερο ἔσπασε τὸ κόκαλο τοῦ ἀλόγου, ἔτρεξε ἄφθονο αἷμα, καὶ κατέγινε νὰ τὸ κολλήσῃ, ἀλλὰ τοῦ κάκου, τίποτε δὲν ἠμπόρεσε νὰ κάμῃ καὶ τὸ πτωχὸ ἄλογον ἐκινδύνευε νὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν αἱμορραγίαν. Ὁ γύφτος ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπερίμενε μὲ σοβαρότητα.

— Ὤ! Ἰησοῦ μου, ὦ καλό μου ξανθὸ παιδί, σῶσε με, ἐφώναζε τότε ὁ ἄπιστος ἐντροπιασμένος καὶ ἀπελπισμένος, καὶ συγχώρησε με καὶ κάμε ὅ,τι δὲν εἰμπορῶ πλέον ἐγὼ νὰ κάμω.

Ὁ Ἰησοῦς πλησιάσας εἶπε εἰς τὸ ἄλογον.

«Ἐγέρθητι» καὶ ὁ ἵππος ἐν τῷ ἅμα ἐσηκώθη.

Ἔπειτα εἶπε εἰς τὸν ψευτομάγον.

«Βάλε εἰς τὴν θέσιν του τὸ πόδι καὶ κόλλησέ το».

—Ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι, ἀλλὰ σύ, σύ, καλέ μου Ἰησοῦ, πρᾶξε αὐτό.

—Καλά, ἄφες κάτω λοιπὸν τὸ πόδι.

Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξηκολούθησεν. «Ἐὰν σὺ ἦσο Θεὸς ἢ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔλεγες εἰς τὸ ἀποχωρισμένον αὐτὸ μέλος: Μετάβηθι εἰς τὴν θέσιν σου, καὶ ἐπανάλαβε τὴν προτέραν σου κατάστασιν καὶ θὰ σὲ ἤκουεν ὅπως ἐμέ, ἰδέ».

«Αὐθωρεὶ τότε τὸ πόδι τοῦ ἀλόγου ἐπλησίασε μόνον του, ἔλαβε τὴν θέσιν του, καὶ ἔγεινε ἐντελῶς καλὰ χωρὶς φάρμακα καὶ ψευτογιατρό, πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τοῦ ἀπίστου καὶ τοῦ γύφτου. Καὶ ὁ μὲν ἄπιστος μετενόησε καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἰησοῦν παιδίον, μεταβληθεὶς εἰς πιστὸν ὀπαδόν του, ὁ δὲ γύφτος ὅστις ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἐπίστευεν, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ πρῶτος εἰσῆλθε εἰς τὸν Παράδεισον μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπὸ τότε λέγουν ὅτι οἱ γύφτοι εἶναι ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένοι καὶ πηγαίνουν ὅλοι εἰς τὸν Παράδεισον».

Αὐτά, κύριε διευθυντὰ τῆς *Φύσεως*, ἤκουσα μετὰ περιεργείας καὶ προσοχῆς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ γέροντος χωρικοῦ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὅστις μᾶς τὰ διηγήθη μετ' ἰδιάζοντος ἐνδιαφέροντος καὶ ὑπόπτου ὅμως χαρᾶς.

Ἐρωτήσας δὲ μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεώς του ταύτης τινὰ τῶν παρεστώτων τί ἔργον ἐπηγγέλλετο ὁ γέρων, ἔμαθον μετὰ δεδικαιολογημένης ἐκπλήξεώς μου ὅτι εἶνε καὶ αὐτὸς «γύφτος».

Παρεπίδημος.

ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Γενομένης ἐκκυβεύσεως τῶν λαχείων τῆς *Φύσεως* τῇ 1 Ἰανουαρίου ἀρξαμένου ἔτους ἐν τοῖς ἡμετέροις γραφείοις, ἐκληρώθησαν οἱ ἑπόμενοι ἀριθμοί, οἵτινες καὶ ἐκέρδισαν τὰ ὁρισθέντα δῶρα, ἤτοι·

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 1430 ἀνήκων εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ κ. Διον. Ἀλιφεράκην, τὸ χρυσοῦν ὡρολόγιον.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς 1765 τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ κ. Πέτρου Βουσουδάκη, τὸ ἀργυροῦν ὡρολόγιον.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς 1409 τοῦ ἐν Ἀθήναις συνδρομητοῦ μας κ. Ἀγησ. Διαμαντοπούλου, τὸ ῥεβόλβερ.

Οἱ ἑπόμενοι τρεῖς ἀριθμοὶ 1592, 1474, 1169 τῶν κ. κ. Ν. Μαράτου ἐκ Χαλκίδος, Σπ. Φουρμέλη ἐκ Βόλου, καὶ Δημ. Τσακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἀνὰ μίαν τύχην τῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης.

Οἱ κατόπιν πέντε ἀρίθμοί,

1109 τοῦ ἐκ Ναυπάκτου κ. Ἀ. Π. Ἀνδρειοπούλου ἐμπόρου,

1197 τοῦ ἐκ Λαρίσσης κ. Γ. Ῥοδοπούλου,

1555 τοῦ ἐκ Μαγνησίας κ. Ἀνδρ. Θεοφιλίδου ζαχαροπλάστου,

1611 τοῦ ἐξ Ἀργοστολίου κ. Ἰω. Ἐ. Μαζαράκη,

καὶ 1890 τοῦ ἐκ Δαδίου κ. Σωτηρίου Ἀγραφιώτου, ἀνὰ ἓν λαχεῖον τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς προσεχοῦς ἐκκυβεύσεως.

Οἱ ἀκόλουθοι 10 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν εἰκονογραφημένον ἡμερολόγιον τοῦ 1892.

Ὁ 1136 τοῦ κ. Ῥεδιάδου τελώνου Πειραιῶς.

Ὁ 1174, τοῦ κ. Ἀλ. Σαπουντζάκη τηλεγραφητοῦ ἐν Σύρῳ.

Ὁ 1379, τῆς Κυρίας Ζηνοβίας Καμπάνη διευθυντρίας Παρθεναγωγείου ἐν Σύρῳ.

Ὁ 1627, τοῦ κ. Ἀπέργη Οἰκονόμου ἀρχιερατ. ἐπιτρόπου Τήνου.

Ὁ 1624, τοῦ κ. Νικέα τηλεγραφητοῦ ἐν Ρεγγλάδες.

Ὁ 1596, τοῦ κ. Ν. Παπανικολάου ταμίου Λαμίας.

Ὁ 1752 τοῦ κ. Ἰω. Δαμαλᾶ ὑποδιευθυντοῦ ἐν Μεσολογγίῳ.

Ὁ 1841 τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐργατικῆς Ἀδελφότητος ἐν Μυτιλήνῃ.

Ὁ 1720 τοῦ κ. Δημοσθ. Σιβήρη ἐν Λευκωσίᾳ.

Ὁ 1236 τοῦ κ. Ἀ. Βενιέρη ἐν Γαλαζίῳ.

Οἱ ἀκόλουθοι 10 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἕνα ἡμεροδείκτην τοῦ 1892.

Ὁ 1114 τῆς ἐν Ἀθήναις λέσχης τοῦ Πεζικοῦ.

Ὁ 1177 τοῦ κ. Β. Βούλγαρη διευθ. ἐκπαιδευτηρίου ἐν Ἀθήναις.

Ὁ 1082 τοῦ κ. Ν. Δ. Νικολαΐδου διευθ. ἐκπαιδευτηρίου ἐν Βόλῳ.

Ὁ 1363 τοῦ φαρμακείου τῶν υἱῶν Καρβώνη ἐν Σύρῳ.

Ὁ 1207 τῶν υἱῶν Τριάντη ἐν Πάτραις.

Ὁ 1541 τοῦ κ. Κ. Ἀλτινογλου ἐν Μαγνησίᾳ.

Ὁ 1121 τῶν κ. Ἀγγελοπούλου καὶ Δρακοπούλου ἐμπόρων ἐν Ἀθήναις.

Ὁ 1392 τοῦ κ. Δημ. Παππαγεωργίου γυμνασιάρχου ἐν Πύργῳ.

Ὁ 1896 τοῦ κ. Δ. Ἰωαννίδου ἐκ Λαυρίου.

καὶ ὁ 1214 τοῦ κ. Ἀ. Παπαδάκη φαρμακοποιοῦ ἐκ Καίρου.

Καὶ οἱ ἑξῆς εἴκοσιν ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν ἔγχρωμον εἰκόνα.

Ὁ ἀριθμὸς 1097 τοῦ κ. Β. Στάγγισερ ἐξ Ἀθηνῶν.

Ὁ 1099 τοῦ κ. Π. Μόσιερ ἐξ Ἀθηνῶν.

ΟΔΑΛΙΣΚΗ

Γέλα, πονηρὰ κόρη, ἀτενίζουσα τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, γέλα! Ὅπως τὸ ῥόδον ἄφροντι διαχέει τὸ μῦρον του καὶ ἀνοίγει δροσόλουστα τὰ πέταλά του, ὅπως ἡ ἀηδὼν ἐν τῷ φυλλώματι τονίζει ἀμέριμνος ὕμνον εἰς τὴν παγκόσμιον ἁρμονίαν, καὶ σύ, ἄνθος καὶ ἀηδὼν ἐν τῷ κήπῳ τῆς ζωῆς, δίωκε τὰ νέφη τῆς μελαγχολίας, σύντριβε τὴν ἄλυσσον τοῦ πόνου καὶ γέλα, διότι εἶσαι κόρη, εὐνοουμένη τῆς Εὐτυχίας, τῆς Ἀγάπης προσφιλὴς ἑταίρα, τῶν τερπνῶν ὀνείρων γόησσα φίλη. Τί νὰ συλλογισθῇς σύ, ἥτις προεξόφλησας τὴν Χαρὰν διὰ τῆς ἀτέρμονος ἀπολαύσεως τῶν τοῦ βίου χαρίτων, δι' ἣν ὄνειρον εἶνε πᾶσα πνοὴ σου, τὸ δάκρυ εἰρωνεία; Σύ, ἥτις ζῇς διὰ νὰ ζῇς, ὑπὸ οὐρανὸν διάστερον, μέσῳ ἀνθέων ἡδυπνόων, ἀγάπης ἀπεριορίστου; Τὰ ἄνθη τῆς εὐδαιμονίας σὲ στέφουσι, τοῦ κάλλους ἡ γλυκεῖα χάρις σὲ συντηρεῖ, τοῦ ὀνείρου τὸ θέλγητρον σὲ βαυκαλίζει. Γέλα, κόρη εὔθυμος, γέλα. Εἰς τὴν ζωὴν εὐτυχεῖς οἱ γελῶντες. Ποῦ θὰ γελάσῃ τις πλέον, ποῦ ἢ εἰς τὴν γῆν!

Δίκ.

Ὁ 1828 τῆς Κυρίας Χαρικλείας Χρηστακοπούλου ἐκ Πατρῶν.
Ὁ 1191 τοῦ κ. Κωνστ. Ἀ. Μακροπούλου ἐκ Κερκύρας.
Ὁ 1696 τοῦ κ. Δ. Δρόσου Πρωτοδίκου ἐκ Τριπόλεως.
Ὁ 1904 τοῦ κ. Βαρότση φαρμακοποιοῦ ἐκ Νάξου.
Ὁ 1170 τοῦ κ. Π. Ραζικότζικα τελώνου ἐκ Βώλου.
Ὁ 1615 τοῦ κ. James Saunders ἐξ Ἀργοστολίου.
Ὁ 1431 τοῦ κ. Ἰακ. Δελένδα ἐκ Θήρας.
Ὁ 1690 τοῦ κ. Ἀ. Λιθαρᾶ ἐκ Καρπενησίου.
Ὁ 1630 τοῦ κ. Ἰω Χαρμαντᾶ ἰατροῦ ἐκ Λεωνιδίου.
Ὁ 1831 τῆς Κυρίας Μαρίας Γαζῆ ἐκ Λευκάδος.
Ὁ 1241 τοῦ κ. Σ. Χατζηαντωνίου ἐκ Χαλκίδος.
Ὁ 1443 τοῦ κ. Ν. Παντελάκη ἐκ Καρδίτζης.
Ὁ 1572 τῆς Κυρίας Παγώνας Σταύρακα ἐξ Ἰθάκης.
Ὁ 1068 τοῦ κ. Ἀνδρ. Βοστιτσιάνου ἐκ Χάλκης.
Ὁ 1413 τῶν Ἀδελφῶν Σταθάτου ἐκ Βραΐλας.
Ὁ 1554 τοῦ κ. Σ. Γ. Λουκίδου ὑαλεμπόρου ἐκ Μαγνησίας.
Ὁ 1504 τοῦ κ. Γ. Κουντούρη ἐξ Ὀδησσοῦ.
Καὶ ὁ 1638 τοῦ κ. Ἰ. Πυρρῆ ἐκ Ρουτσουκίου.

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΓΚΑΛΑΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΕΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φύλλου 31).

Βρουβάκης. Μπᾶ, γιὰ τὸ Θεό, τί λές, ἀδελφέ! (Μετά τινα σιγήν)..... Λοιπόν, νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ (συντομεύεται ὁλοὲν ἡ ἀπόστασις) τόσο καλὲς ἰδέες μοῦ ἔλεγε γιὰ τὴν πανδρειά, ποῦ ἔτσι μοῦ ἦλθε ναί.. μάλιστα, καὶ τὸ ἀπεφάσισα... νὰ τὸν παντρέψω! Ἄ κὺρ δάσκαλε, ὄχι ποῦ εἶνε παιδί μου, μὰ εὐτυχισμένο κορίτσι θὲ νἆναι ἐκεῖνο ποῦ θὰ ζήσῃ μὲ τὸν Πετράκη μόυ. Χρυσὸ παιδί!

Ὁ Διδάσκαλος... σιωπᾷ. Τί σοφὸς διδάσκαλος!

Βρουβάκης (ἁφαιρῶν τὸ μαρκοῦτσι ἀπὸ τῶν πλαδαρῶν χειλέων του καὶ πλησιάζων ἐπὶ μᾶλλον τὸν διδάσκαλον.) Βρὲ ἀδελφέ!... Τί τὰ θέλεις καὶ τί τὰ γυρεύῃς. Σκέφθηκα, λίγα κορίτσια εἶνε κατὰ ὡς πρέπει... Ὁλά, δὲν σοῦ λέγω, τίμια, ὥμμορφα, νοικοκυράδες, μὰ λίγα ἔτσι σπουδασμένες...

Γραμματίκας (ἐξαφνιζόμενος). Εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν ξηράν. Καμμία, καμμία πλήν...

Βρουβάκης. Τὸ ξέρω δάσκαλε, τὸ ξέρω. Τῆς μονάκριβής σου κόρης, τῆς κυρίας Σοφίας. Ἄ, κὺρ Δάσκαλε, στὴν καρδιά μου τῶχω τὸ κορίτσι αὐτό. Φρόνιμο, ντροπαλό, ἥσυχο...

Γραμματίκας. Ὦ ἁπλὲ ἄνθρωπε, τί λέγεις! Σοφὴ εἰπὲ καὶ ἀρκεῖ. Τὸ πᾶν εἶπας.

Βρουβάκης. Ἔμ, σὰν τὸ ὄνομα καὶ τὸ πρᾶγμα. Μάλιστα. (κινῶν τὴν κεφαλὴν) Σοφὸ κορίτσι, πράγματι. Ντροπαλό, φρόνιμο... Σοφό, βέβαια, σπάνιο, τί λόγος!...

Ὁ Διδάσκαλος σιωπᾷ.

Βρουβάκης. Ὁ γυιός μου λοιπόν, γιὰ νάρθουμε στὴ σειρὰ τῆς ὁμιλίας, ξεύρεις, ἐσπούδαξε στὴν Ἀθήνα, εἶνε φυτευτὴς τῶν... νὰ δῆς πῶς τὸ λέει. . . τῶν, τῶν... πολιτικῶν ἐπιστημῶνε... Λοιπὸν σπουδασμένη δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ δῶ καὶ τῶχουμε μιὰ λύπη αὐτό. Πρέπει, βλέπεις, νὰ συντρέχουνε τὰ πνεύματα...

Γραμματίκας (λύων τὴν σιωπήν.) Τὰ ὑψηλὰ ἢ τὰ δασέα;. Καὶ ἐγέλασεν ἠχηρῶς.

Βρουβάκης (μετά τινα σιγήν.) Ἔ, τί λές, γείτονα, τί λογαριάζεις γιὰ τὸ κορίτσι σου· δὲν θὰ τῆς δώσῃς κανένα καλὸ παλλ'κάρι, γιὰ νὰ γίνουνε ζευγάρι...

Ὁ Διδάσκαλος σιωπᾷ... Τί σοφὸς διδάσκαλος!

Βρουβάκης. Γιατὶ τῆς προάλες γινότανε λόγος, ξέρεις, στὴ ἀγορὰ γιὰ τὰ παιδιά μας, καὶ μερικοί...

Γραμματίκας. Σκέψις δύναται νὰ χωρήσῃ.

Βρουβάκης. Ποιός, λέει, θὰ τὰ χωρίσῃ: Πρὶν σμίξουν...

Γραμματίκας. Ἄλλο λέγω... Τέλος πάντων, πέμψον μοι τὸν υἱόν σου εἰς τὴν οἰκίαν μου σὲ παρακαλῶ αὔριον, εἰς τὰς 11, καὶ... σοῦ λέγω.

Βρουβάκης. Ὅ,τι εἶν' ὁρισμός σας.

Καὶ αἱ ὁμιλίαι εὐθέως περιεστράφησαν εἶτα περὶ ἄλλα ἀδιάφορα ἀντικείμενα.

Πῶς ὅμως ὁ γέρων τόσον εὐκόλως ἐνέδωκεν εἰς τοιαύτην αἴτησιν γάμου, αὐτός, ὅστις τόσον αἰθερίως ἐσκέπτετο περὶ τῆς μελλούσης ἀποκαταστάσεως τῆς sedae sapientas του;

Μόνη δυνατὴ ἐξήγησις εἶνε αὕτη. Ἀπό τινος ἡ ἕδρα τῆς σοφίας στένουσα ὑπὸ τὸ βάρος τῶν γραμμάτων ἤρξατο διαμαρτυρουμένη. Ἡ ὑπομονή, ὡς ὅλα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀντικείμενα καὶ ὑποκείμενα, ἔχει τὰ ὅριά της, καὶ ὅρια μάλιστα πολλάκις ἀσφυκτικά. Ἡ μήτηρ ἀφ' ἑτέρου δι' ἐπανειλημμένων καὶ ἐπιμόνων προτροπῶν συνηγόρει καὶ ἐφωνάσκει ἡ δυστυχὴς ὑπὲρ ταχείας εὑρέσεως ἀναβάθρου, ἐφ' οὗ νὰ ἑστηρίζετο ἡ ἕδρα τῆς Σοφίας, ἤτοι...συζύγου. Συνωθήθησαν λοιπὸν τὰ νέφη τῆς ἀνίας καὶ διαμαρτυρίας των ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ διδασκάλου, συνήντησαν ἐκεῖ κατὰ τὴν σύγκρουσίν των τὴν ἀστραπὴν ἣν ἐξηκόντισεν ἡ πρότασις τοῦ κ. Βρουβάκη, καί... ἐνέδωκεν ὁ κ. Γραμμάτικας. Ἡ Ἶρις τῆς εἰρήνης διεγράφετο ἤδη πολύχρωμος ἐπὶ τοῦ αἰθριάσαντός πως ὁρίζοντος τῆς οἰκογενειακῆς στέγης τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου.

Ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος νυμφίος, ὁ εὐαίσθητος χειροδιώκτης τῆς Σοφίας δὲν ἤργησεν οὐδὲ λεπτόν. Εἰς τὰς 11 ἀκριβῶς, ὡς νὰ ἦτο Ἄγγλος, εἰσήρχετο δειλῶς καὶ μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ ὑπόστεγον τῆς οἰκίας τοῦ διδασκάλου. Τί παλμοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι, τί ἐρυθήματα τῶν παρειῶν, τί παρεκκλίσεις τῶν ποδῶν, ὡς νὰ ἦτο μεθυσμένος! Καὶ τί δὲν ἐσκέπτετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν κρίσιμον, καθ' ἣν θὰ ἠνοίγετο αὐτῷ ἡ θύρα τῆς τρυγόνος ἢν ἀπὸ τόσου καιροῦ ἐθήρευεν!

Ἔλαμπεν ἐκ καθαριότητος· ἐσπινθηροβόλει ἐκ χαρᾶς. Ἡτοιμάζετο, ὡς γαμβρὸς πλέον, νὰ φιλήσῃ τὰς χεῖρας τῶν νέων σεβαστῶν γονέων του καὶ ἴσως-ἴσως — ποῦ ξεύρει καινεῖς — τὰς παρειὰς τῆς περιδόξου νύμφης... Ὦ στιγμαὶ ἀρρήτου εὐτυχίας!... Τὰς παρειὰς τῆς νύμφης...

Σᾶς βεβαιῶ, αὐτὸ μόνον ἐσυλλογίζετο ὅταν εἰσήρχετο· δι' αὐτὸ ἔτρεμεν ἐκ συστολῆς, ἐτρίκλιζεν ἐκ χαρᾶς!

Βαίνει ἐπὶ τὰ πρόσω καί... περίεργον! ἀντὶ τῆς χαριέσσης εὐειδοῦς νεάνιδος, βλέπει *ἐσκουψωμένον* τὸν γέροντα καὶ ταμβακίζοντα. Ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται ψῦχος.

Γραμματίκας: (Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ δωματίου). Ποῖος εἶνε; Βεβαίως ὁ υἱὸς Βρουβάκης.

Βρουβ. υἱός. (Εἰσερχόμενος). Ἄν δὲν ἀπατῶμαι...

Γραμματίκας. Πλησιάσατε, κύριε, καὶ καθήσατε.

Καὶ ἐκάθισεν. Ἡ ἀπόπειρα ἐννοεῖται τοῦ ἀσπασμοῦ τῆς χειρὸς ἐναυάγησεν.

Αἱ πρῶταὶ ὁμιλίαι περιεστράφησαν περὶ τοῦ καιροῦ. Εἶνε τοῦτο ἀπαραίτητον. Εἶτα περὶ Ἀθηνῶν καὶ κυρίως περὶ τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ νομοσχεδίου περὶ τῆς Ἀκαδημίας, ὅπερ ἐξεπόνησεν ὁ κ. Ραγκαβής. Ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων δριμυτάτην ἐπεδείξατο ἄγνοιαν.

— Καλέ μου νέε, ἤρξατο ἐν τούτοις ὁ διδάσκαλος προοιμιαζόμενος, ὁ κύριος πατήρ σου (ὁ νέος ἄρχεται ἀπὸ τοῦδε συνεχῶς κατανεύων) μοὶ ἔκαμε πρό τινος λόγον περὶ ὑμῶν, πλεῖστα δ' εὐχαρίστως ἤκουσα καλά....

Βρουβ. υἱός. Ἄ, μὴ πειράζεσθε... Τόσῳ μικρὰ πράγματα.

Γραμματίκας. Ἔχω ὅλην τὴν διάθεσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκτήσητε τὸν ἀρχαιολογικὸν θησαυρόν....

Βρουβ. υἱός. Τοῦ Ραγκαβῆ ἢ τοῦ Γιάνναρη;

Γραμματίκας. Ὄχι, νέε μου· τὴν κόρην μου ἐννοῶ, τὸ ζῶν αὐτὸ λεξικὸν τῆς τε Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς γλώσσης.

Βρουβ. υἱός. Ἄ, συγγνώμην διὰ τὴν παρανόησιν, μυρίας, ταπεινὰς συγγνώμας, πατέ....

Γραμματίκας. (Ὁμιλῶν πολὺ ἀργά). Πρέπει νὰ ὑποβληθῆτε ὑπ' ἐμοῦ εἰς ἐξέτασίν τινα ἐπὶ τῶν κλασικῶν γλωσσῶν, (ὁ νεαρὸς Βρουβάκης στενοχωρεῖται· ἐντείνει ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καί... τὰ ὦτα). Μοὶ φαίνεται δέ...

Βρουβ. υἱός. Τὸ μοῦ φαίνεται, νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ προτήτερα ἐγὼ — συγγνώμην κ. Γραμμάτικα ἂν σᾶς προλαμβάνω — μοῦ φαίνεται λοιπὸν ὅτι δὲν προτίθεμαι νὰ καταλάβω καμμίαν δημοσίαν θέσιν, γραμματέως Εἰρηνοδικείου λ. χ., διὰ νὰ δώσω ἐξετάσεις, ἀλλά...

Γραμματίκας. Ἀλλά, νὰ δοκιμάσωμεν. Οὐ πρὸς θάνατον!

Σειρὰ ἀποτυχιῶν ὑπῆρξεν ἡ ἐξέτασις· ὁ ὑποψήφιος γαμβρὸς πλέον ἢ ἅπαξ ἔμεινεν ἄναυδος· εἶχεν ὁ δυστυχὴς τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ ἔχῃ πολὺ ζωηρὰν τὴν μνήμην καὶ ἐπελάθετο, ὡς ἅπαντες συλλήβδην οἱ σπουδασταί, τῶν κλασικῶν γλωσσῶν, ἅμα τῇ ἐκ τῶν γυμνασιακῶν ἑδράνων ἀποσκιρτήσει του. Περιέστρεψεν εἶτα τὴν ὁμιλίαν εἰς τὸ Ὁμηρικὸν ζήτημα καὶ ἐκεῖ δ' ἐπίσης πλῆρες ὑπῆρξε τὸ ναυάγιον τοῦ ὑποψηφίου γαμβροῦ. Μάρτυς τὸ δεξιὸν ὠτίον του, ὅπερ εἶχε καταστῇ ἐρυθρότατον ἐκ τῶν συχνῶν ζύσεων!... Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ διδασκάλου ἀπήντα μόνον τὸ πτάρνισμα τούτου!

Ὁ δυστυχὴς ἔβλεπεν πλέον ὅτι ἦτο ὑποψήφιος γαμβρὸς ὄχι τῆς νύμφης, ἀλλά..... τοῦ πενθεροῦ, ἢ τὸ πολὺ πολύ, τῆς Ἑλλην. καὶ Λατινικῆς... Καὶ ἐλυπεῖτο κατάκαρδα. Εἶχε δὲ ἤδη ἀπομακρυνθῇ τῆς οἰκίας, ἀμφιβάλλων περὶ τῆς λογικῆς δυνάμεως τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ γέροντος, ὅτε ἠσθάνθη νυγμοὺς εἰς τὸν στόμαχον καὶ ξηρασίαν ἐν τῷ λάρυγγι. Ἔσπευσεν εἰς τὸν οἶκόν του διὰ τὰ περαιτέρω, ἐνῷ ὁ διδάσκαλος ἐξερχόμενος τοῦ σπουδαστηρίου του ἀνέκραζεν ὡς ὁ κωφὸς ἐν τῇ ὁμωνύμῳ κωμῳδίᾳ:

— Ἄ, δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ γαμβρὸς ὃν ὀνειρεύομαι. Εἰς ἀναλφαβήτους δὲν ἐμπιστεύομαι ἐγὼ τὴν «sendia» μου. Τοὐλάχιστον νὰ ἐγνώριζε τίποτε περὶ Κορινθιακοῦ ρυθμοῦ...

Τὴν μεσημβρίαν ὅτε ἀνηγγέλθη τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παραδόξων... ἐξετάσεων τοῦ υἱοῦ Βρουβάκη εἰς τὰς γυναῖκας, ἀληθὴς ἐγένετο ἐπανάστασις. Μάτην αἱ διαμαρτυρίαι. Μάτην ἡ ἄμοιρος Σοφία βλέπουσα καταστρεφόμενον τοιοῦτον καλὸν συνοικέσιον ἀναιτίως, διελογίζετο ὅτι ἠδύνατο καὶ ἄνευ τῆς Λατινικῆς καὶ ἀρχαίας Ἑλληνικῆς νὰ συζευχθῶσιν, ἄνευ φόβου μὴ ἀπολίπῃ αὐτοὺς ἡ εὐτυχία· μάτην ἡ μήτηρ διεκήρυττεν ὅτι ὁ γάμος θὰ ἐγίνετο «θέλοντας μὴ θέλοντας» τοῦ γέροντος. Μάτην. Ὁ νέος ἀνεχώρησεν εἰς Ἀθήνας καὶ ὁ γάμος δὲν ἐγένετο πρὸς ἅπατον θλῖψιν τῆς τε κόρης καὶ μητρός.

«Ἀλλ' αἰώνια ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ». Ὁ γέρων, κατεβλήθη ὑπὸ τῶν ἐτῶν· αἱ δυνάμεις του, ὑπείκουσαι εἰς τὸν αἰώνιον νόμον τῆς φθορᾶς, ἐξηντλοῦντο βαθμηδόν, ἡμέραν δέ τινα, καθ' ἣν ὥραν ἔκλινεν αὔτη πρὸς τὴν δύσιν της, ἐξέπνευσεν ὁ γηραιὸς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῶν γραμμάτων λάτρις τὴν ὑστάτην καὶ ἀγωνιώδη πνοήν, μόνην ἴσως λύπην αἰσθανόμενος ὅτι κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς Σοφίας του τὴν ἀρχαίαν Ῥωμαϊκὴν καὶ Ἑλληνικήν. Θνήσκων ἐν τούτοις ὁ γέρων, ἐφρόντισε πάντοτε καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐπιθανατίῳ ρόγχῳ νὰ συστήσῃ εἰς τὴν δακρύουσαν κόρην του τὴν σύντονον καὶ εὐρυτέραν ἐπιστημονικὴν καὶ καλλιλογικὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς, μὴ λησμονήσας ἅμα νὰ ἑρμηνεύσῃ αὐτῇ ἅπαξ ἔτι τὴν ταὐτότητα τῆς τρισυποστάτου θεότητος δι' ἑνὸς ἰσοπλεύρου τριγώνου.....

«Διὰ Χ ἀγνώστου ἐπὶ τὸ τετράγωνον ... Πατήρ, Ἰησοῦς καὶ Πνεῦμα....» ὑπῆρξαν αἱ τελευταῖαι του λέξεις, μεθ' ὧν ἠρέμα παρέδωκε τὸ πνεῦμα... Καὶ ἐνεκρώθησαν τὰ χείλη του, καὶ ἐσφραγίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του, καὶ ἔπαυσαν οἱ δάκτυλοί του ἐκκοκίζοντες τὸ μέλαν κομβολόγιον....

IV

Ἡ κηδεία τοῦ γηραιοῦ καὶ παλαιοῦ διδασκάλου ἐγένετο ἐπιβλητική. Ἦτο κηδεία Ἀθηναϊκή, διότι καὶ στέφανος κατετέθη καὶ λόγος ἐξεφωνήθη. Τὸ τελευταῖον πραξικόπημα, ἀληθῆ ἀσέβειαν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ τελευτήσαντος, διέπραξε ἐπ' ἐκκλησίᾳ νεαρός τις πρωτόσχολος, βραδύγλωσσος καὶ ἡμιμαθὴς μαθητὴς τοῦ ἀειμνήστου, θελήσας φαίνεται νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θανόντα διὰ τὰς ποτὲ τιμωρίας του, δολοφονήσας γραμματικὴν καὶ συνταχτικὸν διὰ λογαριασμόν του, πρὸς βάσανον δὲ πάντοτε τῶν βαρυπενθούντων συγγενῶν καὶ φίλων.

(Ἕπεται συνέχεια). Δέκ.

Ο ΚΟΣΜΟΣ Κ' ΕΓΩ

Ὅλος ὁ κόσμος χαίρεται
γελᾷ καὶ διασκεδάζει,
Κ' ἡ μέρα χρυσοστόλιστη
κι' ἀγνὴ φεγγοβολᾷ,
Ὁ ἐραστὴς τὴν κορασιά
Τηνὲ γλυκοκυττάζει
Κι' αὐτὴ χαμογελᾷ.

—

Ἡ θάλασσα τὸ φλοῖσβο τους
Δὲν παύει μὲ τ' ἀγέρι
Καὶ τὸ ῥυάκι ἀδιάκοπα
Σφυρίζει καὶ κυλᾷ...
Καὶ τῆς φλογέρας ἡ φωνὴ
Λαλεῖ καὶ τηνὲ ξέρει
Ἡ βοσκοπούλα ποῦ γελᾷ!

—

Ὁ ναύτης μὲ τὴ βάρκα του
Σχίζει τὸ περιγιάλι,
Κι' ἁπλώνει καὶ φουσκώνουνε
Τὰ κάτασπρα πανιά....
Τ' ἀστέρια ξετρυπώνουνε
Εὔμορφ' ἀγάλι-γάλι
Καὶ διώχνουνε τὴν σκοτεινιά

—

Ἰδέ την καμαρώνεται
Εἰς τὰ νερὰ ἡ σελήνη,
Ὡσὰν εἰς τὸν καθρέπτη της
Ἡ κόρη μου ἡ γλυκειά...
Κ' εἰς κάθε χρυσὸ βλέμμα της
Λάμψιν οὐράνια χύνει,
Καὶ τὴν θαυμάζει ἡ μοναξιά...

—

Τ' ἀρνάκια βόσκουν ἥμερα
Κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πηδοῦνε
Κοιμοῦνται κι' ἀνασταίνουνται
Ὡσὰν προβάλλ' ἡ αὐγὴ
Καὶ τὰ πουλάκι' ἀμέτρητα
Πετοῦν καὶ κελαϊδοῦνε,
Ζοῦν 'ς τὰ οὐράνια καὶ 'ς τῆ γῆ.

—

Τὰ ῥόδα, τὰ τριαντάφυλλα
Τὰ χαρωπὰ λουλούδια
Ἀνθίζουν, κ' εἰς τὴ σφαῖρα μας
Χύνει γλυκειὰ εὐωδιά...
Κ' ἐκεῖνα πλέκουν στέφανα,
Ἀκοῦτε τί τραγούδια...
Εἶνε κοπέλες καὶ παιδιά!

—

Ἡ κτίσις εἶν' ὁλόλαμπρη
Μονάχη της 'πετιέται
Μὲς 'ς τῆς δροσιαῖς ξαπλώνεται
Καὶ αἰωνίως γελᾷ!
Εἶν' εὐτυχεῖς οἱ ἄνθρωποι
Γι' αὐτοὺς μόνον γεννιέται,
Ὁ κόσμος καὶ χαλᾷ!

—

Εἶν' ὅλοι τρισευδαίμονες,
Ὅλοι φαιδροὶ γελοῦνε,
Ὅλοι ζευγάρια γίνονται
Καὶ μόνον μιᾶς ψυχῆς.
Εἶνε ὁ βίος ἄθλιος...
Ἄχ τάχα μὲ πονοῦνε!
Ἐγὼ εἶμ' αὐτὸς ὁ δυστυχής!

Σῦρος Γ. Α. Ο.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

Διατὶ προτιμῶμεν μέλανα ἐνδύματα διὰ τὸν χειμῶνα καὶ λευκὰ διὰ τὸ θέρος;

Διότι τὸ λευκὸν χρῶμα ἔχει ἀφετικὴν καὶ ἀπορροφητικὴν δύναμιν μικροτέραν τῆς τῶν μελαίνων, τ. ἔ. ἀφίνει νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἀνθρωπινον σῶμα ποσότης θερμότητος ὀλιγωτέρα τοῦ μελανος· ὥστε τὰ λευκὰ ἐνδύματα εἶναι δροσερώτερα. Οὕτως, ἡ φύσις ἐποίησε διὰ τὴν ἄρκτον τοῦ βορείου πόλου λευκὸν τρίχωμα, σκοπὸν ἔχον τὴν διατήρησιν τῆς θερμότητος τοῦ σωματός της.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἀναφέρομεν τὸ κάτωθεν παίγνιον.

Λαμβάνομεν μικρὸν κυλινδρικὸν ποτήριον ἢ κάλλιον τριγωνικὸν καὶ βάφομεν ἑκάστην πλευρὰν ἐναλλὰξ ἐσωτερικῶς τοῦ ποτηρίου μὲ κιμωλίαν, διαλελυμένην ἐν τῷ ὕδατι, τὴν μίαν, καὶ μὲ μελάνην τὴν ἑτέραν. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ποτήριον ἔχει 8 πλευρὰς, τὰς μὲν 4 λευκάς, τὰς δὲ ἑτέρας 4 μελαίνας. Θερμαίνομεν κατόπιν εἰς τὴν φλόγα ἑνὸς κηρίου τὴν κεφαλὴν λεπτῆς καρφίδος, ἣν κρατοῦμεν διὰ τῆς μύτης, βυθίζομεν εἰς διάλυσιν στεαρίνης αὐτὴν καὶ κρατοῦντες τὸ ποτήριον ὁριζοντιως ἐμπήγομεν τὴν κεφαλὴν τῆς καρφίδος ἑκάστης ἐφ' ἑκάστης τῶν πλευρῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἡ στεαρίνη κρυώσῃ, τοῦ ποτηρίου τιθεμένου εἰς τὴν θέσιν του αἱ καρφίδες μένουσι προσκεκολλημμέναι. Μετὰ ταῦτα θέτομεν ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ ποτηρίου τεμάχιον κηρίου τὸ ὁποῖον ἀνάπτομεν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ φλὸξ νὰ φθάνῃ περίπου μέχρι τοῦ στομίου τοῦ ποτηρίου. Θερμαινομένου δὲ τοῦ ποτηρίου καὶ συνεπείᾳ τῆς ἀναλύσεως τῆς στεαρίνης θὰ ἴδωμεν τὰς τέσσαρας τῶν καρφίδων, αἵτινες ἦσαν προσκεκολλημέναι ἐπὶ τῶν μελανῶν πλευρῶν τοῦ ποτηρίου, πιπτούσας, ἐνῷ αἱ λοιπαὶ τέσσαρες, αἱ ἐπὶ τῶν λευκῶν, μένουσι προσκεκολλημέναι. Τοῦτο ἀποδεικνύει σαφῶς ὅτι ἡ θερμοτης διεπέρασε ταχύτερον τὸ μέλαν χρῶμα τοῦ λευκοῦ.

Ἐκ Σύρου Γ. Ο.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

122. Αἴνιγμα

Ὅστις πρός με συμπαθεῖ
μετὰ δόλου καὶ κρυφὰ
ξένον πρᾶγμα ἀφαιρεῖ
καὶ ἂν ἔτι μὲ εἴρκτῃ
ὁ νόμος καὶ δεσμὰ
ἀπηνῶς τὸν τιμωρεῖ.
Πρὸς δὲ τὸ τέλος συμφωνεῖ
διότι πρὸς ἁρπαγὴν
μ' εὐχέρειαν πολλὴν
μυστικὰ καθοδηγεῖ.

123. Αἴνιγμα.

Ἐνῷ μὲ κλείεις, μὲ σφαλτῇς
αἴφνης Μοῦσα ξεπετῶ
ἂν τοῦ τονισμοῦ τὸ βάρος
εἰς τοὺς πόδας μου δεχθῶ.

124. Πρὸς συμπλήρωσιν.

Α.α.α—.ο.—..π.ι.ν—ώ.—.ε.υ.ο.

125. Ἐρωτήσεις

1) Τίς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους ἐδείχθη ἀνάξιος νὰ καλῆται τοιοῦτος;
2) Ποῖον ὄρος χρησιμεύει ὡς σύνδεσμος;
3) Ποῖος ἰχθὺς τρώγει πρόβατα;
4) Ποῖοι σύνδεσμοι ἀποτελοῦσι χωρίον.

Ἀραβικὸς Ἵππος

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ: 29 ΚΑΙ 30 ΦΥΛΛΩ: ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

110. *Αἴνιγμα.* **Ἡ βελόνη.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Πρ. Μιχαηλίδης ἐκ Κύπρου, ὁ κ. Δ. Μιχόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ δεσποινις Ἑλένη Δινοπούλου ἐκ Πειραιῶς.

111. *Λογόγριφος.* **Κακὸς κακῷ κακὸν δὲν κάμνει.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Μανιος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ Ἡλ. Σαντόπουλος ἐκ Σμύρνης.

112. *Ἱστορικαὶ ἐρωτήσεις.* 1) **Ὁ Ἀθηνάδης.** 2) **Οἱ Μερμιδόνες.** 3) **Ἐν τῇ Αἴτνῃ** Τὴν 1ην ἐρωτησιν ἔλυσεν ὁ κ. Πρ. Μιχαηλίδης ἐκ Κυπρου.

113. *Αἴνιγμα.* **Ε-φόρος—Ἔφορος.** Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ Γ. Τ. Οἰκονόμου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ Ν. Δημητριου ἐκ Συρου καὶ ὁ Κ. Π. Οἰκονόμου ἐκ Κερκύρας.

114. *Αἴνιγμα.* **Οἰονεί—α=Ἰωνία.** Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Τ. Οἰκονόμου ἐξ Ἀθηνῶν.

115. *Ἐλλειποσύμφωνον.* **Μὴ γνώτω ἡ δεξιά σου τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά σου.** Ἔλυσεν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Τ. Οἰκονόμου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος Οἰκονόμου ἐκ Σύρου καὶ ὁ κ. Κ. Π. Οἰκονόμου ἐκ Κερκυρας.

116. *Λογόγριφος.* **Εἰς τὰς δυστυχίας δοκιμάζονται οἱ φίλοι.** Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Γ. Τ. Οἰκονομου ἐξ Ἀθηνων, ὁ κ. Γεωργ. Οἰκονόμου ἐκ Σύρου, ὁ κ. Πρ. Μιχαηλιδης ἐκ Κύπρου καὶ ὁ Κ. Π. Οἰκονόμου ἐκ Κερκύρας.

Εἰς τὸν πρῶτον λύτην Κύριον Γ. Τ. Οἰκονόμου ἐξ Ἀθηνῶν, δοθήσεται ὡς δῶρον τὸ *Πάνθεον* εἰκονογραφημένον τοῦ 1892.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ι. Ζ. **Βατούμ.** Σᾶς ἀπεστείλαμεν τοὺς πέντε χρυσοδέτους τόμους τοῦ α ἔτους καὶ ἐγράψαμεν. — Α. Π. **Γαλάζιον.** Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν. — Γ. Ν. Κ. **Λευκωσίαν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, βιβλία σᾶς ἀπεστάλησαν. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν. — Ν. Τ. **Ξηροχώριον.** Ζητηθέντα φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν. — Γ. Β. **Ὕδραν.** Ἐπετηρίδας σᾶς ἀπεστείλαμεν, εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Τ. **Ξηροχώριον.** Ἐπετηρίδας σᾶς ἀπεστείλαμεν. — Ν. Δ. **Κέρκυραν.** — Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, φάκελλον μὲ ἐπετηρίδας Χριστουγέννων ὡς καὶ δελτάριον πιστεύομεν ἐλάβατε. — Μ. Γ. Α. **Λεωνίδιον.** Ἐπετηρίδας σᾶς ἀπεστείλαμεν· εὐχαριστοῦμεν. — Δ. Ι. **Ἄσσον.** Ἐπετηρίδας ἀπεστείλαμεν. — Α. Ρ. **Ἄρταν.** Δρ. 14 ἐλήφθησαν ἐντὸς λευκοῦ χάρτου. Ὑποθέτομεν ἐκ βίας. Ἐπετηρίδας ἀπεστείλαμεν. Ἀναμένομεν ἐπιστολήν σας, μὲ ἔμβασμα λοιπῶν ἀποδείξεων. — Θ. Μ. **Πάτρας.** Ἐλάβομεν ἐπιστολήν σας καὶ χρήματα, σᾶς ἀπηντήσαμεν. — Ι. Π. **Πύργον.** Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς ζητούμενα. — Ν. Π. Κ. **Σύρον.** Ζητούμενος ἀρ. 13 σᾶς ἀπεστάλη πρὸ ἡμερῶν. Συγγνώμην διὰ βραδύτητα. — κ. Ν. **Μιτυλήνην.** Συνδρομή σας ἐλήφθη ἐνταῦθα, εὐχαριστοῦμεν. — Π. Ι. **Καρδίτζαν.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν. Φροντίσατε συντόμως ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεως. — Α. Ι. **Κάϊρον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Σᾶς ἐγράψαμεν. — Δ. Κ. **Ἄνδρον.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε σὺν παρόντι φύλλῳ. — Γ. Γ. Γ. **Κεφαλληνίαν.** Συνδρομή σας διὰ 1892 ἐλήφθη, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξιν λαμβάνετε σὺν παρόντι φύλλῳ. — Ν. Ε. Π. καὶ Δ. Φ. **Χαλκίδα.** Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Ἀποστέλλατε παρακαλοῦμεν συνδρομήν. — Ι. Λ. **Ἀμφισσαν.** Συνδρομή σας ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. — Γ. Ο. **Κύπρον.** Ζητηθέντας ἀριθμους σᾶς ἀπεστείλαμεν ἐκ νέου. — Σ. Β. **Πειραιᾶ.** Φύλλα σᾶς ἀποστέλλονται τακτικῶς. Τὰ ἀπὸ 8ης τρ. ἐδημοσιεύθησαν ὁμοῦ καὶ σᾶς ἀπεστάλησαν. — Ι. Δ. **Μεσολόγγιον.** Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ἐπετηρίδας ἀπεστείλαμεν. — Ξ. Γ. **Μιτυλήνην.** Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἡμερολογιον ἀπεστάλη, ζητήσατε φρ. 2. — Ξ. Μ. **Ἀγουλενίτσαν.** Ἐπιστολὴ σας μετ' ἐπιταγῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Ε. Δ. **Γιούργεβον.** Ἐπετηρίδα σᾶς ἀπεστείλαμεν. — Α. Π. **Ἀμαλιάδα.** Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας.

Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καταστήματι εὑρίσκονται ὡραιότατοι γυναικεῖοι πίλοι τοῦ συρμοῦ. Κατασκευάζονται τοιοῦτοι κατα παραγγελίαν καὶ πωλοῦνται ὑλικα εἰς μετριωτάτας τιμάς. Ἐκομίσθη ἐσχάτως πλουσιωτάτη συλλογὴ πτερῶν, καστορίων ὑφασμάτων καὶ ταινιῶν nouveauté.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
Χ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ
Ὄπισθεν τοῦ ναοῦ Ῥόμβης.

Ἐν αὐτῷ μόνον ὑπάρχει πλουσία συλλογὴ πτερῶν, πτηνῶν καὶ φαντεζί, βάφονται ταινίαι, φριζάρονται πτερα παντὸς εἴδους εἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας συναγωνισμοῦ, πρὸς τούτοις δὲ κατασκευάζονται καὶ γυναικεῖοι πίλοι τοῦ τελευταίου συρμοῦ.